

детето премина и болката поутихна, а животътъ по-степенно потегли пакъ въ старитѣ си релси, и тогава Черногорови не бѣха вече предишнитѣ. Посърнали, замислени, страшно наплашени, тѣ търсѣха и не можеха да намѣрятъ утѣха въ нищо. Тѣ бѣха са-моживи и нѣмаха никакво участие въ обществения животъ. И двамата, непрестанно плачеха и само се вайкаха за детето. Често, като отиваха къмъ гробищата, по улицитѣ, при случайна среща на малко дете и двамата не можеха да съвладееятъ сълзитѣ си предъ минавачитѣ и открито се разплакваша единъ до другъ.

Надя сломена блуждаеше изъ стаитѣ, допираше чело и бузи до предметитѣ до които то, едва проходило, бѣше се допирало, или съ часове гледаше портретчето му. Въпрѣки че бѣше решила да не рови въ неговото малко гардеробче, тя всѣки день, неволно, изваждаше малкитѣ бѣли дрешчици, за да изплаче своята майчина скръбъ.

Веднажъ, наскоро следъ смъртта, тя намѣри по стъклото на прозореца въ стаята следи отъ неговитѣ малки ржчички, петъ полумжтни петънца съ линии на прѣстчетата, и глухо зариде. А когато Черногоровъ се върна за обѣдъ, тя съ плачъ го заведе въ спалнята и като му ги показваше, изхлипа.

— Вижъ ги... вижъ... маминитѣ прѣстчета... маминатъ рожба... жх... хж... хж!...

И потърсени отъ това жестоко възкресение, разплакани, тѣ дълго стояха наведени надъ мжтни тѣ петънца — нещастнитѣ, нетрайни следички, които все пакъ бѣха го преживѣли.

— Защо, защо ни го взе Господъ? — безпаметно, съ неочакващо отговоръ питане, се обръщаха къмъ небето и двамата, загледани въ бездънната синина.